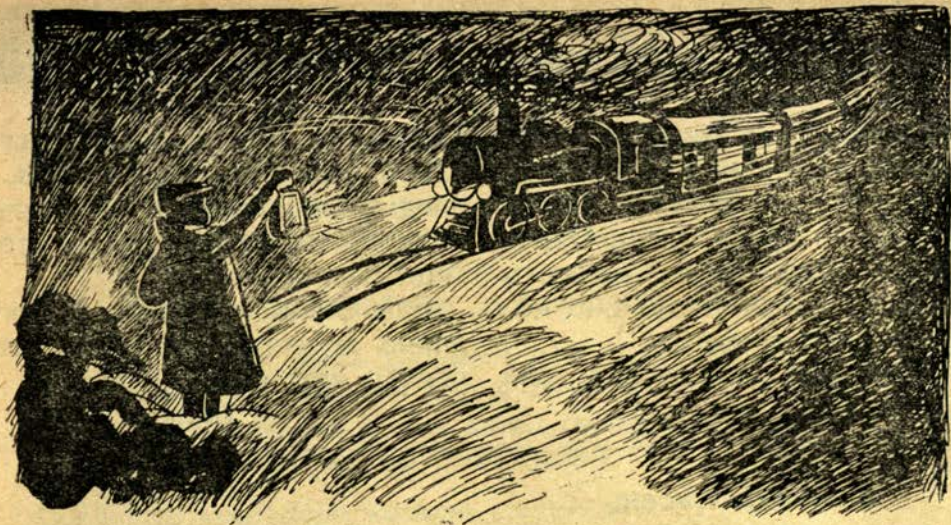

— Тате, азъ съмъ тате! — пискаше Богданчо.

Бай Стойно мъчително се надигна, постепенно идваше въ съзнание, но ахна и пакъ падна, като улови съ две ржце главата си.

— Пребиха ме! Охъ, Божичко, помогни ми да ги спася. Моля ти се, Божичко мили!

— Тате!

— Кой? Кой ме вика?

— Тате, азъ съмъ, тате!

— Ти ли си Богданчо?

— Азъ съмъ, тате, азъ. Какво ти стана?

— Богданчо, чувай, влакътъ... идва, чувай, бумти вече. Лоши хора ей тука развалиха линията, а мене удариха съ желъзо по главата. Вземи, Богданчо, фе-

нера, обърни го на червено и махай го срещу влака, дано видятъ. Охъ, Божичко, смили се!

Бай Стойно едва има сили да изрече това и пакъ се отпусна, главата му отново се замая.

Богданчо грабна фенера, пусна го на червено и застана между дветъ релси, като го размахваше високо предъ себе си. Влакътъ вече приближаваше, срѣдъ гжститѣ снѣжинки едва се виждаха голѣмитѣ му свѣтли очи. Машинистътъ — после се узна това — знаеше за кантончето и очакваше да види кантонера, за да му даде знакъ, че пжтътъ е безопасенъ, затова бѣше намалилъ бързината на влака. Той гледаше внимателно